

บทที่ 7

โครงการแหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรมชุมชน

โครงการแหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรมของชุมชน ได้รับการสนับสนุนจากกรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม ในการสนับสนุนการใช้ประโยชน์อาคารวัดน้อยภายหลังการอนุรักษ์อาคาร ซึ่งดำเนินการในช่วงพ.ศ. 2558-2559 เพื่อเปิดใช้เป็นแหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรมของชุมชนวัดเขนด่ปอล โดยมีการจัดแสดงนิทรรศการเกี่ยวกับประวัติของวัด สถาปัตยกรรมของวัด พิธีกรรม และสิ่งของที่ใช้ในพิธีกรรม ฯลฯ นอกจากนี้ ยังมีการจัดพิมพ์เอกสารประชาสัมพันธ์อีกด้วย

7.1 เอกสารประชาสัมพันธ์

เอกสารประชาสัมพันธ์แหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรมของวัดเขนด่ปอล มีขนาด A5 พิมพ์ 4 สี จำนวนรวม 16 หน้า ดังนี้

วัดเชนตฺปอล

อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา
แหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรม

กระทรวงวัฒนธรรม

กรมส่งเสริมวัฒนธรรม

ภาพที่ 7.1-1 เอกสารประกอบแหล่งเรียนรู้ชุมชนวัดเชนตฺปอล

ความเป็นมา

ชุมชนวัดเซนต์ปอลตั้งอยู่ที่หมู่ 9 ตำบลบางตื้นเปิด อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำบางปะกง โดยมีคลองบางไผ่อยู่ทางด้านเหนือ และคลองบางตื้นเปิดอยู่ทางด้านใต้ ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก โดยมีวัดเซนต์ปอลเป็นศูนย์กลางของชุมชน และเป็นวัดคาทอลิกแห่งแรกในลุ่มน้ำบางปะกง มีมรดกทางวัฒนธรรมและมีระบบนิเวศของชุมชนริมน้ำที่เป็นองค์ประกอบของชุมชนที่มีเอกลักษณ์

วัดเซนต์ปอล (Saint Paul Church) มาจากชื่อนักบุญปอล หรือนักบุญเปาโล คนในชุมชนส่วนใหญ่เรียกกันว่า “นักบุญเปาโล” ท่านเกิดเมื่อประมาณ 10 ปี ภายหลังการสมภพของพระเยซูเจ้า (10 A.D) ท่านเกิดที่เมืองทาร์ซัส (Tarsus) ในประเทศอิตาลี ในวัยหนุ่มท่านได้พบกับพระเยซูเจ้าในระหว่างเส้นทางที่ไปยังเมืองดามัสกัส (Damascus) ทำให้ท่านกลับใจจากการที่ท่านเคยชังแหว่งพวกคริสตชนมาก่อน จึงได้อุทิศชีวิตในการรับใช้พระผู้เป็นเจ้าโดยเป็นผู้สั่งสอนและประกาศพระวาจาของพระเจ้าความรักต่อพระเยซูเจ้า ท่านจึง

ได้รับการประกาศเป็นนักบุญผู้ยิ่งใหญ่ โดยกำหนดให้วันที่ 30 มิถุนายนของทุกปีเป็นวันฉลองนักบุญเปาโล

ประวัติศาสตร์ของชุมชนวัดเซนต์ปอล

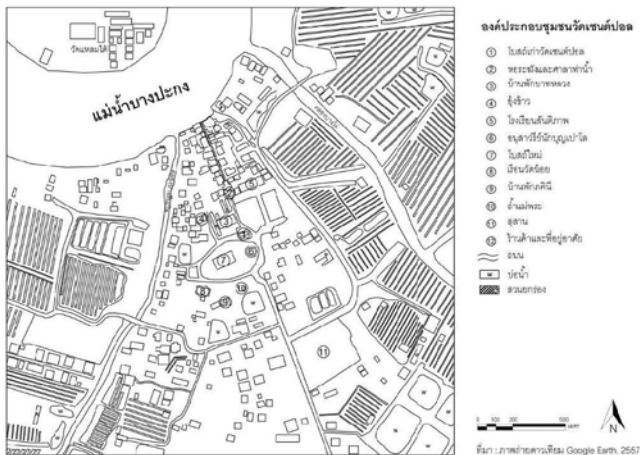
ชุมชนวัดเซนต์ปอล เกิดในสมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2367-2349) ซึ่งเป็นช่วงที่มีคนจีนอพยพมาตั้งหลักแหล่งตามริมแม่น้ำสายต่างๆ รวมทั้งบริเวณแม่น้ำบางปะกง โดยรับจ้างเป็นแรงงานในไร่อ้อย และเป็นคริสต์ชน บาทหลวงปาลเลกัวซ์ (Pallegoix Jean-Baptiste) ชาวฝรั่งเศสได้เขียนบันทึกไว้ใน พ.ศ. 2373 ในหนังสือ “Mémoire sur la Mission de Siam” ว่า “มีคริสตชนในจังหวัดแปดริ้ว (หมายถึงฉะเชิงเทรา) และบางปะกง (หมายถึงชลบุรี) รวม 300 คน” ใน พ.ศ. 2383 บาทหลวงอัลบริง (Albrand Etienne) ได้สร้างวัดด้วยไม้ไผ่ในบริเวณฝั่งตะวันตกของแม่น้ำบางปะกงเพื่อใช้เป็นที่พักบิณฑบาตของคริสตชน

ใน พ.ศ. 2401 บาทหลวงดาเนียล (Daniel Severin Jacques Marie) ได้สร้างวัดด้วยไม้จริง หลังจากนั้นบาทหลวงเป็อง (Péan Alexis) ได้เรียกริเริ่มจากประเทศ

ผังเศษเพื่อมาสร้างวัดใหม่ ในช่วง พ.ศ. 2410 บาทหลวงอังตน ชมิตต์ (Schmidt François-Joseph) ได้ซื้อที่ดิน บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำบางปะกง และสร้างวัดซึ่งก่ออิฐถือปูนใน พ.ศ. 2416 นอกจากนี้ ยังสร้างบ้านพักของพระสงฆ์ สร้างโรงเรียน ทำนบยังได้ดูแลชาวคาทอลิก ในแปดริ้ว พนัสนิคม ท่าเกรียน ปากคลอง ท่าลาด บ้านเล่า และปรางจีน

องค์ประกอบชุมชน

ในปัจจุบัน ชุมชนวัดเซนต์ปอล มีองค์ประกอบที่เป็นอัตลักษณ์ทางคริสต์ศาสนาโรมันคาทอลิก ซึ่งประกอบด้วย โบสถ์หลังเก่า โบสถ์หลังใหม่ อนุสาวรีย์ นักบุญเปาโล ทอระฆัง และศาลาท่าน้ำ โรงเรียนสันติภาพ สุสาน ถ้าแม่พระ บ้านพักเจ้าอาวาส เรือนวัดน้อย ยุ้งข้าว และที่อยู่อาศัยของชาวคริสต์ นอกจากนี้ยังมีบ่อน้ำจืด และสวนยกทรงในชุมชนอีกด้วย

แผนที่องค์ประกอบชุมชนวัดเซนต์ปอล

โบสถ์หลังเก่า

โบสถ์หลังนี้เป็นโบสถ์หลังที่ 3 ของวัด สร้างเสร็จและทำพิธีมหาอุสมาสครั้งแรกเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน พ.ศ.2416 ในสมัยรัชกาลที่ 5 มีรูปแบบทางสถาปัตยกรรมแบบโกธิค (Gothic) เป็นอาคารก่ออิฐถือปูน ผนังรับน้ำหนักอาคาร (wall bearing) ผนังของโบสถ์เป็นรูปไม้กางเขน เรียกโบสถ์ลักษณะนี้ว่า Basilic ในปี พ.ศ.2513 มีการฉลองวัดอายุครบ 100 ปี และมีการก่อสร้างโบสถ์หลังใหม่ จึงมีการรื้อโบสถ์หลังเก่าแต่ไม่สามารถรื้อผนังด้านหน้าได้ ในปัจจุบันจึงคงเหลือแต่ผนังด้านหน้า (façade) และประตูกลาง ซึ่งหันเข้าหาแม่น้ำบางปะกง โบสถ์หลังนี้เป็นหลักฐานยืนยันว่าก่อสร้างโดยช่างชาวจีน และเป็นวัดของชุมชนชาวจีน เนื่องจากด้านเหนือประตูทางเข้าโบสถ์มีตัวอักษรจีนปูนปั้นอ่านเป็นภาษาแต้จิ๋วว่า “เทียนจู๋เซี่ยกึ่ง” หมายความว่า “บ้านของพระเจ้า” นับเป็นโบสถ์โรมันคาทอลิกที่มีอายุกว่า 140 ปี ที่ยังคงเหลืออยู่ ซึ่งมีอายุมากกว่าโบสถ์หลังอื่นๆ ที่ยังคงอยู่ในภาคตะวันออก

ภาพเขียนโบสถ์หลังเก่าของวัดเซนต์บอส
ที่มา: ปทุมรัตน์ วงศ์ดนตรี, สยามและคณะมิชชันนารีฝรั่งเศส, 2528

โบสถ์ใหม่วัดเซนต์บอส

อนุสาวรีย์นักบุญเปาโล

โบสถ์ใหม่วัดเซนต์ปอล

เนื่องจากโบสถ์หลังเก่าอยู่ในสภาพที่ทรุดโทรม จึงมีการหาทุนจากผู้มีจิตศรัทธา เมื่อสร้างเสร็จแล้วทำพิธีเสก เมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน พ.ศ. 2515 ลักษณะอาคารเป็นสถาปัตยกรรมร่วมสมัย หลังคาทรงจั่วแบบเรือนไทยประยุกต์ สร้างด้วยคอนกรีตเสริมเหล็กหันไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

อนุสาวรีย์นักบุญเปาโล

สร้างขึ้นหลังจากการสร้างโบสถ์วัดเซนต์ปอลแห่งใหม่ เป็นรูปหล่อนักบุญเปาโลประทับยืนอยู่บนเสาทรงกลมหันหน้าไปทางถนนเข้าวัด จุดที่ตั้งอนุสาวรีย์เป็นพระแท่นบูชาเดิมของโบสถ์หลังเก่า

บ้านพักเจ้าอาวาส

บ้านพักของเจ้าอาวาสวัดเซนต์ปอลสร้างด้วยไม้สักทั้งหลัง กว้าง 15 เมตร ยาว 30 เมตร สร้างในสมัยรัชกาลที่ 5 ออกแบบโดยคุณพ่อมอง การ์เีย (Jean Carriere) โดยช่างก่อสร้างชาวจีน ลักษณะสถาปัตยกรรมแบบโคโลเนียล (Colonial Architecture) ที่ได้รับอิทธิพลจากสถาปัตยกรรมตะวันตก เป็นบ้านสองชั้นมีบันไดแยกซ้ายและขวาต่อจากชานพัก ชั้นบนมีทางเดินและลูกกรงไม้เป็นราวกันตกโดยรอบอาคาร ช่วงกลางของอาคารเป็นที่โล่ง มีห้องด้านซ้ายและขวาเหมือนกันทั้งชั้นบนและชั้นล่าง บ้านพักบาทหลวงหลังนี้มีอายุมากกว่า 130 ปี ในอดีตนอกจากเป็นที่พักของบาทหลวงของวัดเซนต์ปอลแล้วยังเป็นที่พักอาศัยของบาทหลวงองค์อื่นๆ ที่เดินทางด้วยเรือผ่านบริเวณนี้

รูปด้านหน้าของบ้านพักเจ้าอาวาส

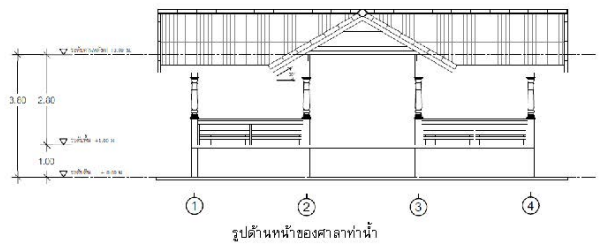
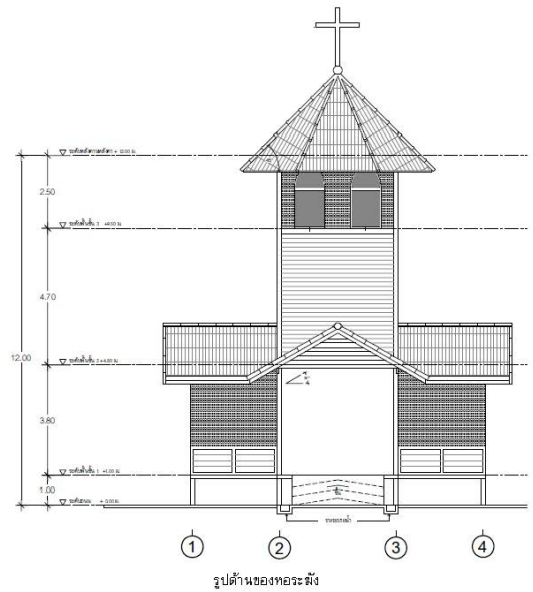

บ้านพักเจ้ายรรยง

หอระฆังและศาลาท่าน้ำ

หอรพั้งและศาลาท่าน้ำ

ในอดีตหอรพั้งและศาลาท่าน้ำของวัดเขตนัดปอดตั้งอยู่ริมแม่น้ำบางปะกงและมีท่าเรือจ้าง ต่อมาที่ดินงอกเพิ่มขึ้นบริเวณหน้าหอรพั้ง ชาวบ้านจึงขอสร้างบ้านในบริเวณที่ดินงอกซึ่งเป็นพื้นที่ของวัด และวัดได้สร้างทางเดินไม้และท่าเรือยื่นออกไป ต่อมาใน พ.ศ. 2527 ได้มีการเปลี่ยนเป็นทางเดินไม้เป็นคอนกรีตเสริมเหล็ก ปัจจุบันยังคงมีเรือจ้างที่หัวสะพานสำหรับข้ามฝั่งไปยังท่าเรือวัดแหลมใต้ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำ

หอรพั้งสร้างด้วยไม้สูง ประมาณ 16 เมตร สร้างในสมัยรัชกาลที่ 5 ตัวหอรพั้งมีผังเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างด้านละ

4 เมตร เป็นผนังไม้ตีเกล็ดทางนอน ผังพื้นฐานหอรพั้งเป็นรูปกากบาท กว้างด้านละ 11 เมตร หอรพั้งสูง 3 ชั้น มีบันไดขึ้นไปยังระฆังซึ่งมีอยู่ 3 ใบ คือ ใบเล็ก (เสียงแหลม) ใบกลาง (เสียงกลาง) และใบใหญ่ (เสียงทุ้ม) สร้างที่เมือง Dijon ประเทศฝรั่งเศส ใน พ.ศ. 2440

ศาลาท่าน้ำอยู่ติดกับหอรพั้ง สร้างด้วยไม้สัก มีลูกกรงสูง 1.20 เมตร โดยรอบยกเว้นช่องทางเดิน หลังคาเป็นจั่วจัตุรมุข ผังพื้นเป็นรูปไม้กางเขนซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของคริสต์ศาสนา กว้างประมาณ 11.50 เมตร ยาวประมาณ 14.60 เมตร

ศาลาท่าน้ำ

โรงเรียนสันติภาพ

ในสมัยบาทหลวงแปรเบต์ (Perbet) เป็นเจ้าอาวาสวัดเซนต์ปอลต่อจากบาทหลวงอันตอน ชมิตต์ได้เปิดโรงเรียนฝึกหัดครูอนุบาลชื่อว่า โรงเรียนนักบุญทาร์ซิซิโอเพื่อผลิตครูออกไปประจำวัดต่างๆ ซึ่งต่อมาได้ยุบรวมกันกับโรงเรียนเซนต์ปอล และท้ายที่สุดกิจการโรงเรียนต้องยุบไปใน พ.ศ.2484 ช่วงสงครามอินโดจีน เมื่อสงครามสงบบาทหลวงกาเรียเอ (Carrière Jean) จึงเปิดโรงเรียนขึ้นใหม่เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ.2488 ตั้งชื่อว่าโรงเรียนสันติภาพ เนื่องจากวันเปิดโรงเรียนตรงกับวันที่รัฐบาลประกาศวันสงบศึก เรียกว่าวันสันติภาพ

ต่อมาใน พ.ศ. 2491 ได้จัดตั้งนากสสถาน เพื่ออบรมเด็กหญิงและฝึกหัดตั้งให้เป็นนักบวช และได้รับการศึกษาวิชาสามัญด้วย จึงขยายชั้นเรียนจนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน พ.ศ.2534 มีการรื้อถอนอาคารไม้ทั้ง 2 หลัง เพื่อสร้างอาคารเรียนซึ่งเป็นโครงสร้างคอนกรีตเสริมเหล็กสูง 3 ชั้น ที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน

ปัจจุบันโรงเรียนสันติภาพเป็นโรงเรียนประถมศึกษาภายในรั้วโรงเรียนด้านติดกับโบสถ์เก่ามีต้นพิกุลเก่าแก่ของชุมชน 4 ต้น

โรงเรียนสันติภาพในอดีต

ถ้ำแม่พระ

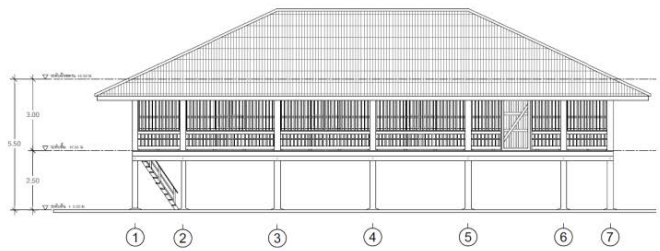
ตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าของโบสถ์วัดเซนต์ปอลติดกับบ่อน้ำของวัดเซนต์ปอล คนในชุมชนได้ร่วมกันก่อสร้างโดยเลียนแบบถ้ำแม่พระที่เมืองลัวร์ด (Lourde) ในประเทศฝรั่งเศส

สุสาน

สุสานเป็นองค์ประกอบสำคัญของชุมชนวัดเซนต์ปอลตั้งอยู่ทางด้านเหนือของวัด มีการฝังศพของคริสตชนอยู่เรียงราย ดับไม้ส่วนใหญ่ในสุสาน คือต้นมะขาม

สุสานวัดเซนต์ปอล

รูปด้านหน้าของเรือนวัดน้อย

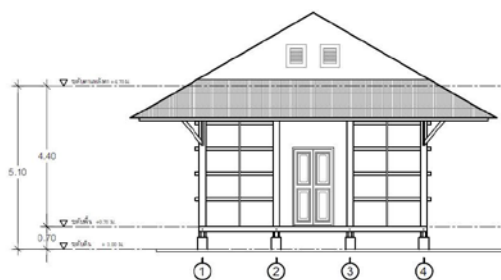

เรือนวัดน้อย

เรือนหลังนี้เคยใช้เป็นวัดน้อย (Chapel) ของคณะผู้ฝึกหัดในช่วงเวลาหนึ่ง ต่อมาในช่วง พ.ศ.2490 ใช้เป็นที่อยู่ของเด็กกำพร้าหญิงใน ลักษณะอาคารเป็นเรือนไม้ยกพื้นใต้ถุนสูง กว้าง 12 เมตร ยาว 28 เมตร หลังคาเป็นทรงปั้นหยา กว้างประมาณ 12 เมตร ยาว 18 เมตร บันไดทางขึ้นบริเวณมุมของอาคาร ซึ่งเป็นบันไดที่มีฝาปิดจากภายใน ปัจจุบันมีการอนุรักษ์และปรับปรุงเรือนวัดน้อยเป็น “ศูนย์การเรียนรู้ทางวัฒนธรรมชุมชนวัดเซนต์ปอล” โดยมีนันทนาการเกี่ยวกับประวัติของวัดและความเชื่อทางศาสนา ซึ่งเปิดให้ผู้สนใจเข้าชมอีกด้วย

ยั้งข้าว

ยั้งข้าวของวัดเซนต์ปอลยาวประมาณ 18 เมตร กว้างประมาณ 10 เมตร สร้างขึ้นเพื่อเก็บข้าวที่ชนมาจากที่นาของวัดในบริเวณคลองนครเนื่องเขต โดยที่ผู้เช่าที่ดินของวัดจ่ายค่าเช่าเป็นข้าว ในอดีตทางวัดใช้ข้าวนี้ในกิจการของวัด เลี้ยงเด็กกำพร้าที่เรียนและอาศัยในวัด ต่อมาเมื่อมีการแบ่งเขตส่งสมณพลใหม่ จึงทำให้ที่นาในบริเวณดังกล่าวมิได้ขึ้นกับวัดเซนต์ปอลอีกต่อไป จึงไม่มีชาวบ้านมาเก็บภายในยั้งข้าวอีกต่อไป ปัจจุบันมีโครงการจะจัดสร้างเป็นศูนย์การเรียนรู้ของวัด

รูปด้านหน้าของอุ้งข้าว

วัดเชนตโปลตั้งอยู่ริมแม่น้ำ ดังนั้น โบสถ์หลังเดิม หอระฆัง และศาลาทำน้ำ จิ่งหันทิศ (orientation) เข้าสู่แม่น้ำ ซึ่งเป็นเส้นทางคมนาคมหลัก เมื่อมีการสร้างถนนเข้าสู่ชุมชน โบสถ์หลังใหม่ อนุสาวรีย์นักบุญเปาโล และถ้ำแม่พระ จิ่งหันทิศสู่ถนนทางเข้า ในปัจจุบัน อาคารต่างๆ ตั้งอยู่โดยรอบทางเดินอันศักดิ์สิทธิ์รอบโบสถ์หลังใหม่ ซึ่งเป็นศูนย์กลางทางจิตวิญญาณของวัดและชุมชน

ชุมชนวัดเชนตโปลเป็นชุมชนที่มีลักษณะเด่นของการตั้งถิ่นฐาน โดยมีความหลากหลายของผู้คนเป็นผู้อยู่อาศัยและชุมชน มีกลุ่มคนจีนอพยพเป็นลูกวัด โดยมีปัจจัยที่ก่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของชุมชน คือ 1) ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์และระบบนิเวศ 2) กลุ่มชาติพันธุ์ 3) ความเชื่อของกลุ่มสังคม

4) รูปแบบสถาปัตยกรรมแบบอาณานิคมของอาคารต่างๆ ในวัดและชุมชน และ 5) โครงข่ายแม่น้ำลำคลองและถนน ทำให้เกิดเป็นชุมชนที่เอกลักษณ์แห่งหนึ่งในลุ่มน้ำบางปะกง นอกจากนี้ยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนวัดเชนตโปลที่บอกเล่าเรื่องราวทางประวัติศาสตร์การตั้งถิ่นฐานของชุมชนคริสตศาสนาโรมันคาทอลิกแห่งแรกในพื้นที่ริมน้ำบางปะกง

ปัจจุบัน ทางวัดได้มีการอนุรักษ์อาคารต่างๆ ในวัด ได้แก่ บ้านพักพระสงฆ์ หอระฆัง ศาลาทำน้ำ เรือนวัดน้อย และอุ้งข้าวซึ่งเป็นอาคารไม้เก่าของวัดเชนตโปล และในอนาคตวัดเชนตโปลยังมีโครงการอนุรักษ์วัดเก่า ซึ่งยังคงเหลืออยู่แต่นั่งร้านด้านหน้าและอาคารหลังอื่นๆ อีกด้วย

วัดเซนต์ปอล

62 หมู่ 9 ตำบลบางต้นเปิด อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา 24000

โทร. 0-3851-8617 แฟกซ์. 0-3851-3433

สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดฉะเชิงเทรา สนับสนุนงบประมาณในการจัดพิมพ์

7.2 นิทรรศการ

บทเรียนวัดน้อย แต่เดิมมี 2 ห้อง การใช้งานในแต่ละยุคสมัยแตกต่างกัน ห้องที่ 1 แต่เดิมเป็นห้องแต่งเครื่องแบบของพระสงฆ์ ส่วนห้องที่ 2 ใช้เป็นห้องสวด ในปัจจุบันมีการแบ่งห้องที่ 2 ให้มรเพิ่มอีก 1 ห้อง รวมเป็น 3 ห้อง

การจัดนิทรรศการ จะจัดในห้องที่ 1 และห้องที่ 3 โดยมีหัวข้อต่างๆ และตัวอย่างของโปสเตอร์ในโครงการแหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรมของชุมชนวัดเซนต์ปอล มีดังนี้

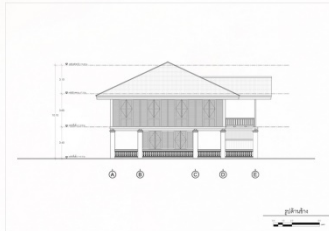
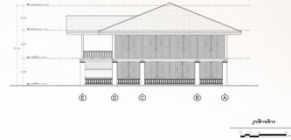
- 1) ประวัติวัดเซนต์ปอล (ภาพที่ 7.2-1)
- 2) ที่ตั้งและสภาพแวดล้อม (ภาพที่ 7.2-2)
- 3) สถาปัตยกรรม (ภาพที่ 7.2-3)
- 4) พิธีกรรม (ภาพที่ 7.2-4)
- 5) สิ่งของที่ใช้ในพิธีกรรม (ภาพที่ 7.2-5)

ภาพที่ 7.2-2 ที่ตั้งและสภาพแวดล้อม

สถาปัตยกรรม - บ้านบาทหลวง

บ้านพักของเจ้าอาวาสวัดเขนด่แปลงสร้างด้วยไม้สักทอง กว้าง 15 เมตร ยาว 30 เมตร สร้างในสมัยรัชกาลที่ 5 ออกแบบโดยคุณท์แยอง การ์เรีย (Jean Carriere) โดยช่างก่อสร้างชาวจีน ลักษณะสถาปัตยกรรมแบบโคโลเนียล (Colonial Architecture) ที่มีบริบทที่ผสมผสานจากศิลปกรรมตะวันตกเป็นบ้านสองชั้นมีบันไดแยกเข้าและออกจากหน้าพักซึ่งบันไดทางเดินและลูกกรงไม้เป็นราวบันไดโดยรอบอาคารช่วงกลางของอาคารเป็นโถงที่มีเพดานซุ้มและชาวนีลยอนันต์ซึ่งบันไดและซุ้มหน้าบันบาทหลวงแห่งนี้ มีอายุมากกว่า 130 ปี ในอดีตนอกจากเป็นที่พักของบาทหลวงของวัดเขนด่แปลงแล้วยังเป็นที่พักอาศัยของบาทหลวง องค์อื่นๆ ที่เดินทางด้วยเรือผ่านบริเวณนี้

กรมส่งเสริมวัฒนธรรม

กระทรวงวัฒนธรรม

ภาพที่ 7.2-3 สถาปัตยกรรม

พิธีกรรม - วันฉลองวัดเซนต์ปอล (พ.ศ.2556)

ขบวนแห่พระรูปนักบุญเปาโลรอบวัดเซนต์ปอลหลังพิธีมิสซาวันฉลองวัด

บรรยายกาศในพิธีมิสซาวันฉลองวัด

พิธีเสกและสวดภาวนาหน้าพระรูปนักบุญเปาโล

กรมส่งเสริมวัฒนธรรม

กระทรวงวัฒนธรรม

ภาพที่ 7.2-4 พิธีกรรม

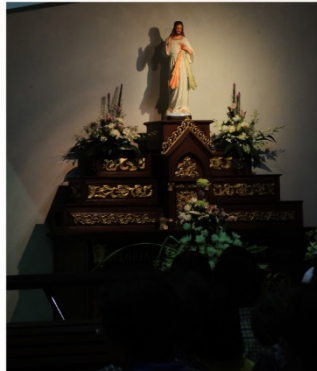
พิธีกรรม - ของที่ใช้ในพิธีกรรม

เนื่องจากวัดเขตนดปอ มีประวัติความเป็นมาอันยาวนานหลายร้อยปี จึงมีของใช้ในพิธีกรรมที่ใช้ นาคีและสวดมนต์โบราณ อาทิเช่น บูชาก ที่ใช้สวดมนต์บูชานาคีหรือพระแม่ลักษมีและของวัตถุ ซึ่งมีลักษณะสวยงาม เป็นโบราณวัตถุคู่คู่กันไว้ตามลัทธิ

นอกจากนี้ยังมีข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ เช่นภาชนะโบราณ จอกลาภที่ใช้บูชา สิ่งที่ใช้ในโบราณ กายานโบราณ รูปพระโบราณ และของใช้อื่นๆ ที่เก็บอยู่ตามบริเวณต่างๆของอาคาร และถูกนำออกมา ใช้ในงานบ้าง เป็นศรีศักรวรา ในโอกาสพิเศษ หรืองานฉลองสำคัญ ต่าง จะถูกรวบรวม เก็บรักษา และนำมาจัดแสดง ด้วยความพิถีพิถันต่อชุมชนต่อไปในอนาคต เพื่อให้คนรุ่นหลัง ได้มีโอกาสเรียนรู้ รู้จักของเครื่องใช้ในลัทธิ เช่นนี้คุณค่า และความวิจิตรของโบราณวัตถุเหล่านี้จะคงอยู่ต่อไป

เต้าก่ายาน และที่ใส่ผงกำยานโบราณ ที่ใช้ในพิธีกรรม

พระแท่นบูชาโบราณก่อนสังคายนาวัดกัณที่ 2

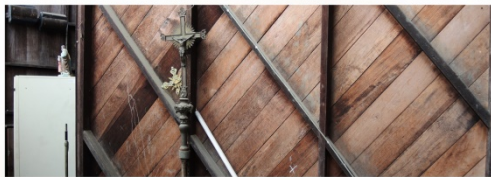
พระอุโบสถโบราณที่นำมาใช้ในวัดนดปอ

ที่ใส่ผงกำยานโบราณที่นำมาใช้ในวัดนดปอ

บุชกโบราณของวัดเขตนดปอ

กางเขนแท่นโบราณวัดเขตนดปอ

กรมส่งเสริมวัฒนธรรม

กระทรวงวัฒนธรรม

ภาพที่ 7.2-5 สิ่งของที่ใช้ในพิธีกรรม

